

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 2512/2024
28.01.2026. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранке Дражић, председника већа, Марине Милановић и Весне Мاستиловић, чланова већа, у правној ствари тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Радиша Трифуновић, адвокат из ..., против тужене ББ ПР Јавни извршитељ из ..., чији је пуномоћник Немања Срзентић, адвокат из ..., ради поништаја решења о отказу уговора о раду, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 2726/23 од 09.04.2024. године, у седници одржаној 28.01.2026. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужене, изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 2726/23 од 09.04.2024. године.

Образложење

Делимичном пресудом Основног суда у Пожаревцу П1 238/21 од 19.05.2023. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев и поништено као незаконито решење тужене број ../21 од 16.08.2021. године. Ставом другим изреке, одређено је да ће о преосталом тужбеном захтеву и трошковима поступка суд одлучити коначном пресудом.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 2726/23 од 09.04.2024. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужене и потврђена делимична пресуда Основног суда у Пожаревцу П1 238/21 од 19.05.2023. године. Ставом другим изреке, одбијен је као неоснован захтев тужене за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне другостепене пресуде тужена је благовремено изјавила ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду, у смислу одредбе члана 408. Закона о парничном поступку, Врховни суд је утврдио да је ревизија тужене неоснована.

У поступку доношења другостепене пресуде није учињена битна повреда одредбе парничног поступка из члана 374. става 2. тачка 2. ЗПП, на коју Врховни суд

пази по службеној дужности. Пресуда по ревизији не може да се побија због битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 12. ЗПП, на основу одредбе члана 407. став 1. тачка 1, 2. и 3. ЗПП.

Према утврђеном чињеничном стању, тужила је засновала радни однос код тужене на одређено време по Уговору о раду од 20.03.2019. године, на радном месту помоћник јавног извршитеља – административни послови, да би након више закључених уговора о раду на одређено време, тужила закључила са туженом Уговор о раду на неодређено време број ../21 дана 18.03.2021. године, ради обављања послова истог радног места. Тужила је дана 26.07.2021. године упозорена на постојање разлога за отказ Уговора о раду од 18.03.2021. године услед учињене повреде радне обавезе из члана 179. став 2. тачка 1., 2. и 5. Закона о раду из разлога што је у периоду од 01.05.2021. године до 25.05.2021. године у више наврата извршила повреду радних обавеза, несавесно и немарно извршавала своје радне обавезе и поступала супротно наложима послодавца, чиме је прекорачила овлашћење које јој је послодавац дао. Тужила је упозорење са прилозима примила 29.07.2021. године и на исто се изјаснила, да би након тога тужена решењем број ../21 од 16.08.2021. године тужилји отказала Уговор о раду број ../21 од 18.03.2021. године због повреде радне обавезе предвиђене чланом 179. став 2. тачка 1., 2. и 5. Закона о раду и због повреде радне дисциплине предвиђене чланом 179. став 3. тачка 8. Закона о раду, па је тужилји престао радни однос дана 18.08.2021. године.

Одлучујући о захтеву за поништај решења о отказу уговора о раду донета је делимична пресуда којом је усвојен захтев. Нижестепени судови су становишта да ни у упозорењу нити у оспореном решењу нису конкретизоване повреде радних обавеза и радне дисциплине због којих је тужилји отказан уговор о раду, што предметно решење чини незаконитим.

Врховни суд налази да су одлуке нижестепених судова донете правилном применом материјалног права на утврђено чињенично стање.

Одредбом члана 179. став 2. тачка 1., 2. и 5. Закона о раду којим је прописано да послодавац може да откаже уговор о раду запосленом који својом кривицом учини повреду радне обавезе и то ако несавесно или немарно извршава радне обавезе, злоупотреби положај или прекорачи овлашћење и ако учини другу повреду радне обавезе утврђену општим актом, односно уговором о раду. Чланом 179. став 3. тачка 8. истог закона је прописано да послодавац може да откаже уговор о раду запосленом који не поштује радну дисциплину прописану актом послодавца, односно ако је његово понашање такво да не може да настави рад код послодавца.

Поведа радне обавезе због које се запосленом отказује уговор о раду мора бити недвосмислено утврђена и конкретизована, односно мора бити идентификована по начину, времену и месту извршења. Начин извршења одређује радња повреде и она се огледати у чињењу или нечињењу, место извршења је локација, а време мора бити одређено по тачном дану и часу. Сва три елемента за идентификацију повреде треба да буду садржана у изреци решења о отказу, али може и у образложењу. Непоштовање радне дисциплине као разлог за отказивање уговора о раду такође мора бити конкретизовано. У оспореном решењу о отказу уговора о раду (као и у упозорењу) нема описа конкретних радњи које чине отказни разлог у погледу начина, времена и места њиховог извршења, односно није конкретизовано које је радње, где и када

тужиља предузела или није предузела, а на основу којих би се могла идентификовати повреда радне обавезе, односно кршење радне дисциплине, што предметно решење чини незаконитим.

Насупрот ревизијским наводима да су повреде радне обавезе конкретизоване у послодавчевим белешкама које су биле саставни део упозорења које је тужиљи достављено, сви елементи за идентификацију конкретне повреде морају бити садржани у изреци решење о отказу (начин, време и место извршења), или у образложењу решења, али не и у забелешкама послодавца уз упозорење о постојању отказа уговора о раду.

Ревизијски наводи да је погрешно становиште судова да повреда радне обавезе мора бити скривљена, нису од утицаја на другачији одлуку у ситуацији када решење о отказу уговора о раду не садржи идентификацију повреде радне обавезе, што је овде случај.

Врховни суд је ценио и остале ревизијске наводе тужене, па је нашао да су неосновани и без утицаја на правилност побијане другостепене одлуке.

На основу изнетог, Врховни суд је применом члана 414. став 1. Закона о парничном поступку одлучио као у изреци.

**Председник већа - судија
Бранка Дражић с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**